

درس پانصد و چهل و چهارم

بررسی مسئله صیورت (۱)

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

أو نقولُ غرضه المباحثه مع المشاءين فإنه كثيراً ما يفعلُ كذلك^۱.

در بحث گذشته عرض شد که کلام مرحوم شیخ اشراق از نقطه نظر عدم سنخیت در موارد مختلف موجب حمل بر تناقض در کلمات آخوند شده یا تأویل که در اینجا ایشان آن کلام شیخ اشراق را تأویل کردند؛ تأویل اول این بود که منظور ایشان از اعتباریت وجود، اعتباریت مفهومی وجود است که همان مفهوم عام سعی است که از وجودات خارجیه انتزاع می شود که همان به معنای «بودن» به معنای مصدری است، نه به معنای اسم مصدری! معنای مصدری که همان مفهوم بودن، تقرر، ثبوت، کون و وجود است که تمام اینها به یک معنا است. این مطلب مورد نظر شیخ اشراق است. لذا اگر مشاهده می شود که در جایی ایشان قائل به اصالت و حقیقت وجود هستند مانند وجود حق و وجود ابداعات و جواهر قدسیه و نورانیه در عالم انوار و عالم نفوس و عالم معقول این به خود اصل معنا قضیه بر می گردد و در آنجایی که به عالم ماده و صورت قائل به عدم اتصاف ماهیت به وجود هستند، مقصود ایشان از عدم اتصاف ماهیت به وجود نه به معنای اعتباریت وجود است که ماهیت به وجود متصف نمی شود بلکه به معنای عروض بر معروض و بر موضوع است. خب ایشان مانند قائلین به اصالت ماهیت قائل بر این هستند که ماهیت وجود خارجی ندارد؛ تحقق و تبدل خارجی ندارد تا وجود بخواهد عارض بر او بشود و در اینجا هم مبنا مثل سایر مطالب ایشان تفاوتی در قول به اصالت وجود ندارد.

اشکالی که مرحوم آخوند وارد کردند این بود که اتصاف ماهیت به وجود که ایراد ندارد؛ ما وجوداتی داریم که اینها وجودات ذاتی هستند [مثل] خود نور که در خارج ما این نور را مشاهده می کنیم و وجود هم که تشبیه به نور شده بلکه نور حقیقی همان وجود است. نور یا از شمس است که قائم به ذات است چنانچه وجود که نور حقیقی است خب در قیام به ذاتش مثل حق تعالی می ماند یا اینکه نور عارض بر یک شیء و یک موجودی می شود مانند نور قمر و مرآت و سایر اشیاء منعکس کننده که نور در آنجا قائم به ذات نیست بلکه قائم به منشأ استناره آن نور است. مثل نوری که الآن شما در این کتاب مشاهده می کنید این نور قائم به ذات نیست و اگر این نور قائم به ذات بود باید همیشه کتاب نورانی باشد و همیشه قابل رؤیت باشد. این قائم به منشأ استناره و

^۱. الحکمة المتعالیة، ج ۱، ص ۴۱۱.

اناره است که عبارت از آن چراغ نور است. خب الآن این کتاب متصف به نور شده خب چه اشکال دارد که ماهیات هم در خارج، ماهیاتی باشند که یکی قائم به ذات است و یکی قائم به ذات نیست ولی مرتبه ماهیت او را همان مرتبه وجودی او تشکیل می دهد مثل عالم نفوس و عقول. قسم سوم آن وجودی است که آن وجود عارض بر آن ماهیت می شود متنها عروضش قیام به ماهیت است نه اینکه مانند عروض عارض بر موضوع که احتیاجی به وجود خارجی داشته باشد. از این نقطه نظر باز این اشکال بر شیخ وارد می شود.

تأویل و توجیه دومی که مرحوم آخوند کردند این است که قائل بشویم شیخ اشراق قائل به اصالت وجود است و مطالبش را ایشان در موارد مختلف به طرق و انحاء مختلف بیان کرده است الا اینکه در باب جعل وقتی که بحث بر سر کیفیت مجعولیت ماهیت یا وجود یا صیروت است، از آنجایی که مشائین که قائل به اصالت وجود هستند و بسیاری از آنها معتقد به مجعولیت صیروت هستند، برای مقابله و برخورد با آنها قائل به عدم اتصاف ماهیت به وجود شده است. از این نقطه نظر مجعولیت را به وجود نزده بلکه مجعولیت را به ماهیت زده است تا اینکه با آنهایی که قائل به مجعولیت صیروت هستند با آنها بخواهد مقابله کند ولی در اصل خود او قائل به جعل به وجود است یعنی خود وجود مورد جعل و اراده جاعل قرار گرفته است.

چکیده دیدگاه قائلین به مسئله اصالت ماهیت

حالا قبل از اینکه ما وارد بحث بشویم و اشکالاتی که بر قائلین به مجعولیت ماهیت هست که مرحوم آخوند در همین صفحه بعد مطرح می کند بخواهیم بیان کنیم این مسئله را باید تذکر بدهیم که - همان طوری که قبلاً خدمت رفقا عرض شد - راجع به تعلق جعل به وجود مطالبی را عرض کردیم و اینکه چرا قائلین به صیروت، معتقد به مجعولیت صیروت هستند؛ یعنی قائلین به اصالت ماهیت به جعل ماهیت معتقد هستند و وجود را یک امر اعتباری می دانند و او را منتزع از تحول ماهیت از مرتبه لا اسیست و لا لیسیت به مرتبه تقرر و ثبوت می دانند و جعل را به این ماهیت متعلق می کنند که از ناحیه حق آنچه که در خارج ظهور پیدا می کند ماهیت است و وجود اختصاص به ذات او دارد و چون سنخیتی بین حق و مخلوق وجود ندارد، از این نقطه نظر نمی تواند چیزی که مختص ذات حق است به سایر مخلوقات تسری پیدا کند. این چکیده دیدگاه آنها و نظر آنها نسبت به مسئله اصالت ماهیت است والا نه اینکه آنها حالا خدای ناکرده کم دارند و امثال ذلک که این همه بر آنها تاخته بشود! البته الآن هم بسیاری از افراد هستند که از آن جایی که حقیقت وجود را ادراک نکردند این اعتراضات را وارد می کنند.

من یک دفعه در مجلسی در مشهد بودم و یکی از همین آقایانی که خیلی بر علیه فلسفه و عرفان و اینها صحبت می کند، در آنجا بود. در کنار من نشست و بین ما یک بحثی هم در گرفت و ایشان گفت که این فلاسفه

چه می‌گویند؟! می‌گویند: خدا موجود است! بعد یک کبریت هم جلویش بود درآورد گفت: این هم موجود است، این مسخره نیست؟! نه، مسخره نیست بلکه عین حقیقت است و اگر غیر از این باشد، مسخره است؛ یعنی اصلاً اینها به‌طور کلی تصویری از وجود ندارند. بله، هردو وجود هستند، چه اشکالی دارد؟! وجودی است سعی و اطلاق و لا انتهای! این کتاب الآن فرض کنید نیم کیلو وزن دارد، کتاب و کاغذ است، آن کاغذی هم که دو گرم است آن هم کاغذ است و هردو کاغذ هستند. این چه اشکالی دارد؟ الآن فرض کنید وزن این شیء سیصد گرم است و دارای مثلاً این خصوصیت است یک شیء هم از همین جنس شما پیدا می‌کنید و لکن فرض کنید پنجاه گرم یا دو گرم یا یک گرم است، صغر و کبر و عظم یک شیء که دلالت بر عدم مشمولیت مصداق در مفهوم کلی نمی‌کند مثل حیوان که یک معنای سعی و یک طبیعتی است. الآن بزرگ‌ترین حیوانی که فعلاً در زمین موجود هست می‌گویند که همین حیوانات دریایی مثل این نهنگ‌ها هستند که وزن اینها به چندین تن می‌رسد اینها حیوان هستند و حیوان بر اینها شامل می‌شود، این ذره‌ای هم که به چشم نمی‌آید و گاهی اوقات در کاغذ و کتاب حرکت می‌کند و انسان فقط از حرکت آن متوجه می‌شود که این دارد حرکت می‌کند، این ذرات ریز هم به آن حیوان صدق می‌کند. ایرادی بر این مسئله وارد نیست! اینها معنای وجود را متوجه نشدند و لذا در مقام علیت و سنخیت و جعل گیر کردند و بعضی‌ها هم قائل به جعل ماهیت شدند که اغلب اینها از نقطه نظر فکری همین‌طور است. مثل اینکه در مسئله قضا و قدر وقتی که آن مسئله «**بل أمرٌ بینَ الأمرین**»^۱ آن‌طوری که باید و شاید متوجه نشود، اکثر افرادی که در این زمینه کتاب نوشتند بالأخره در آخر کتاب یا جبری شدند یا تفویضی شدند. بله، چون مسئله و حقیقت مسئله آن‌طوری که باید و شاید ادراک نشده و نتوانسته‌اند بخواهند بین این دو مسئله «**أمرٌ بینَ الأمرین**» یک تنسیقی ایجاد کنند. در مسئله وجود هم مطلب به همین کیفیت است لذا به واسطه عدم ادراک صحیح از حقیقت وجود مسئله جعل را به ماهیت و نه به خود وجود نسبت دادند. اگر در نظر رفقا باشد در جلسات گذشته ما راجع به این مسئله صحبت کردیم و گفتیم که آنچه که در نظر قاصر خاطر ما می‌گذرد، این است که جعل به سیورورت می‌خورد همان‌طوری که نظر بسیاری از مشائین هم همین‌طور است و مرحوم محقق دوانی هم بر همین نظریه هستند، بر وجود و ماهیت نمی‌خورد.

بیان مثال برای مسئله سیورورت

مسئله سیورورت یعنی چرخش، گردش، تحول و تغیر. شما این کاغذ را در دست داشته باشید - البته نمی‌دانم اگر حالا نوارهایش هست، رفقا، آنهایی که چیز نکردند آنها را توجه کند شاید آن مسئله یک مقداری

^۱. عیون أخبار الرضا علیه السلام، ج ۱، ص ۱۲۴.

به فهم این مسئله کمک کند - این کاغذ را در دست من ببینید این کاغذ الآن خودش یک امر و شیء خارجی است و هیچ حرکتی ندارد. آن اراده‌ای که می‌خواهد نسبت به این کاغذ اعمال رویه کند و در این کاغذ تأثیر کند آن اراده به چه تعلق می‌گیرد؟! آیا به خود کاغذ تعلق می‌گیرد؟! کاغذ که هست! به چه [تعلق می‌گیرد]؟ به کاغذ که دیگر نمی‌تواند تعلق بگیرد. این قرطاسی که الآن در دست من هست، این قرطاس اراده‌جاعل به این نمی‌خواهد تعلق بگیرد یعنی دلیلی ندارد به این تعلق بگیرد! اراده‌جاعل پس از وجود قرطاس - حالا راجع به قبل از وجود هم صحبت می‌کنیم از باب تقریب عرض می‌کنم - این اراده‌ای که الآن می‌خواهد به این قرطاس تعلق بگیرد به اصل قرطاس تعلق می‌گیرد؟ خب اصل آن که هست! آن که تحصیل حاصل می‌شود! پس این اراده در صورت وجود قرطاس به تغییر و تبدلی که در آن پیدا می‌شود تعلق می‌گیرد. اگر از باب حرکت باشد، این اراده به چرخش تعلق می‌گیرد. ببینید من الآن این را چرخاندم پس به خود کاغذ تعلق نگرفت، به تغییر و تبدلات در عارضه بر این، تغییر کمی، تغییر کیفی، تغییر مکانی، تغییر این، این او الآن در اینجا بود الآن در آنجا واقع شد. این اراده به تغییرات عارضه بر این قرطاس تعلق می‌گیرد، من آن را از این مرتبه به این مرتبه برمی‌گردانم و این دو را به شما نشان می‌دهم. به این جعل می‌گویند.

جعل؛ مراد مرید

جعل یعنی آن چیزی که مراد مرید است. آن چیزی که مشیت فاعل مختار و مرید به آن چیز تعلق می‌گیرد، به آن جعل گفته می‌شود که او عین ربط با حیثیت جاعل است. ببینید تا دست من نگردد، این کاغذ نمی‌گردد. در این مطلب هم دقت کنید! در صفحه بعد مرحوم آخوند راجع به حقیقت وجودیه جعل که عین ربط با جاعل است و بنا بر قول تعلق جعل به اصالة الماهية اشکال وارد می‌شود، در آنجا این مسئله به‌درد می‌خورد. اگر این دست من را ملاحظه کنید می‌بینید که گردش این کاغذ مستند به دست است و شما این گردش کاغذ و قرطاس را متوجه نمی‌شوید مگر اینکه گردش و حرکت ید را متوجه بشوید.

چون تأثیر علیت در معلول عبارت از تنزیل علیت در معلول است پس این جعل و اراده به تغییر و تبدلات این قرطاس تعلق گرفته است، نه به خود قرطاس! به قرطاس تعلق نگرفته است. این در مورد این قرطاس بود. حالا اگر فرض بکنید که وجود خارجی قرطاس ندارد، یک ماده‌ای است که این ماده قابلیت برای پذیرش و تقبل صور مختلفه را دارد. جاعل از میان این صور مختلفه یک صورت را انتخاب می‌کند و می‌خواهد این ماده را به آن صورت برگرداند. ماده هست، صورت نیست. شیء در خارج هست، ماهیت ندارد یا یک ماهیت و هیولای مبهمه دارد. آن ماهیت مبهمه می‌خواهد به قرطاس تبدیل بشود. می‌شود به کائوچو، حجر، پشم، قطن و ماء تبدیل بشود. آن ماده و هیولا می‌تواند به انحاء مختلف تبدیل بشود ولی از میان صور مختلفه

ماده واحد، اراده‌ی جاعل به قرطاسیت تعلق گرفته است. این تعلق اراده به این صورت یعنی جعل به قرطاسیت تعلق گرفته است. اراده به ماده تعلق ننگرفته است، ماده هست! ماده که سر جای خود هست یک کیسه یا دبه را می‌بینید در این دبه ماده هست این ماده را می‌خواهند ببرند و در این کارخانه بریزند. این کارخانه هم کائوچو بیرون می‌دهد و هم چیزها و اشیاء دیگر از جمله قرطاس بیرون می‌دهد.

حالا این ماده را می‌خواهند ببرند هیچ کاری هم نمی‌کنند فقط راه آن را تعیین می‌کنند و می‌ریزند و می‌گویند که به جای اینکه در این سیستم برود، در آن سیستم می‌رود و از آنجا کاغذ بیرون می‌آید. حالا کسی که می‌خواهد دکمه را بزند چه چیزی در نیت دارد؟ آیا می‌خواهد ماده را ماده کند؟ خب این تحصیل حاصل است! خب این جعل شیء بعد از وجود او محال است! این وقتی که خودش وجود خارجی دارد، نمی‌شود که دیگر در اینجا جعل بشود! آیا می‌خواهد قرطاس در خارج به وجود بیاورد؟ ما قرطاسی نداریم! قرطاس ماهیت است! چه جاعل بخواهد و چه جاعل نخواهد ماهیت در عالم خودش تقرر دارد. اصلاً خدایی هم نعوذ بالله وجود نداشته باشد باز ماهیت از خدا هم قوی‌تر است، خیلی از خدا قوی‌تر است. خدا هم اگر وجود نداشته باشد باز ماهیت هست، در عالم تقرر خودش، آن اشکال و حدود و ثغور هستند و وجود خارجی ندارند و هنوز عدم بر آنها حاکم است ولی آن حدود، صغور، مفهوم و لوازم آن نیاز به جعل جاعل ندارد. چه جاعل بخواهد یا جاعل نخواهد مثلث دارای ثلاثة زوایا هست. چه خدا بخواهد چه خدا نخواهد مربع دارای اربعة زوایا هست.

حالا یک روز خدا بگوید: نه‌خیر! بنده یک مربعی می‌خواهم درست کنم که دارای سته زوایا باشد می‌گوییم که خدایا دستت درد نکند همه چیز هستی، خدا هستی، موجد هستی ولی تو را به خدا این یک کار را نکن! کمی به تو شک می‌کنیم! آن را که شما درست می‌کنی به آن شش ضلعی می‌گویند! اگر نمی‌دانی ما می‌دانیم! مربع دارای چهار ضلع است، دست خدا نیست! زوجیت از لوازم اربعة است و فردیت از لوازم ثلاثة و خمسة است و قابل انفکاک نیست! اگر خدا هم بیاید نمی‌تواند قوانین ریاضی را تغییر بدهد. آن قوانین همه قوانینی است که دودوتا چهارتا می‌شود ولی بعضی‌ها می‌گویند که شش تا یا پنج تا می‌شود! بیشتر هم می‌شود!! یک وقت بعضی جاها می‌نوشتند!! حالا آنچه که ما تا حالا خواندیم این است که دودوتا چهارتا می‌شود و دو سه تا شش تا می‌شود، نه هفت تا می‌شود و نه پنج تا می‌شود! این مسئله به این قضیه است که ماهیت خودش قابل برای جعل نیست، چون ماهیت فی حد نفسه در وعاء خودش ثبوت و تقرر دارد یعنی همان جنبه مفهومی، نه ذهن! به ذهن اصلاً کاری نداریم چون ذهن خودش موجود من الموجودات و وجود و قبل از ذهن دیگر در آنجا معنا نداریم که بگوییم که ماهیتی هست یا نه! ولی ذهن نمی‌آید ماهیت را جعل کند بلکه ماهیت را تصور می‌کند!

بنابراین چه ذهنی باشد یا نباشد، یک روز در کره زمین افراد همه معدوم بشوند باز مثلث دارای ثلثه زوایا هست یعنی این مفهوم در عالم خودش که در عالم مفاهیم است - نه در عالم اذهان - این مفهوم تقرر دارد و این در آنجا ثبوت دارد. پس این جعل به چه تعلق می‌گیرد؟ به قرطاس که نمی‌تواند تعلق بگیرد! به صیورت این ماده به قرطاسیت تعلق می‌گیرد. این ماده بخواهد به قرطاس برگردد، اراده به آن تعلق می‌گیرد. ماده سر جای خود هست، قرطاس هم که خودش حدود است و آن حد که نمی‌شود مورد تعلق جاعل باشد زیرا با عدم جاعل هم آن حد در وعاء خودش موجود است آنچه در خارج تحقق پیدا می‌کند **أَمْرٌ مَلْمُوسٌ وَّ مَحْسُوسٌ وَّ مُشَاهَدٌ وَّ مُتَعَيَّنٌ وَّ مُتَشَخَّصٌ وَّ عَيْنِيٌّ!** می‌بینیم که این ماده از اینجا وارد شد و از آنجا کاغذ بیرون آمد! این را با چشمان می‌بینیم. این کاغذ و این هم این مقدار که اینها همه کاغذ است و بعد در کتابخانه و چاپخانه می‌رود و روی آن چاپ می‌کنند. همه اینها را داریم می‌بینیم! این کاری که در اینجا شد چه بود؟ ماده را تغییر نداد، ماده را ماده نکرد و همان ماده به ماده بودن خودش و به همان شکل هیولایی خودش باقی بود و دست نزد مفهوم قرطاس را هم به وجود نیاورد. چه این کارخانه باشد و چه نباشد، آن ماهیت قرطاسیت به جای خودش هست و هیچ ارتباطی به آن ندارد. کاری که کرد این بود که ماده را به قرطاس برگرداند؛ این ماده که وجود مادی بودن هیولایی داشت، البته صورت دارد و هیولا بودن در باطن اوست ولی خب این صورت دارد و میعان آن همین صورت اوست دیگر، حالا الآن در تحت هر نوعی می‌خواهد باشد، فعلاً الآن ما به همان جنبه مادی بودن و هیولا بودن اصل و ریشه آن نظر داریم و بالأخره وقتی که می‌خواهد برگردد صورت خودش را از دست می‌دهد؛ این ماده را که در این ماده بودن خودش تقرر داشت را برگرداند و به قرطاس تبدیل کرد! این تحول و تغیر و برگرداندن ...

تلمیذ: ظهور ذات است در اسماء!

استاد: یا رب العالمین!

تلمیذ: ظهور ذات است در اسماء!

استاد: باشد! بگذارید من اول این را بگویم بعد! شما یک دفعه مسئله را حل کردید! ظهور ذات در اسماء را قبول داریم ولی کیفیتش را کار داریم؛ اینکه این ذات می‌خواهد ظهور پیدا بکند چه کاری در خارج انجام می‌شود؟ چه چیزی می‌بینید و لمس می‌کنید؟ این ظهور با قبل از ظهور یکی است؟ این طور نیست! فرق می‌کند! آن فرق کجاست؟ ما دنبال آن داریم می‌گردیم! من الآن عرض کردم که این مثالی که زدیم فقط جنبه تقریبی دارد حالا برگشت آن به جنبه اصل وجودی آن برای بعد است فعلاً ما به همان جنبه تقریبی مسئله کار داریم.

جعل؛ صیورت از یک نوع به نوع دیگر

این ماده که الآن در این کارخانه می‌خواهد به قرطاس تبدیل بشود این اراده صاحب کارگاه و مرید به

چه تعلق گرفته است؟ ما باید در این حملات مرحوم آخوند در اینجا به قائلین به صیروت و اینها دقت کنیم و باید ببینیم آیا اینها جا دارد یا اینکه مسئله به نحو دیگر است. ارادهٔ مرید در اینجا به تحول و تبدل و تغییر این ماده است. اینکه الآن در میعان است در این پیت و این دبه دارد در میعان است، می خواهد این را سفت کند. اینکه الآن بی رنگ است می خواهد به رنگ سفید درآورد. اینکه الآن در این وضعیت خاص است می خواهد آن را به یک شکلی که قابل برای نوشتن است درآورد. دنبال این تغییر است، نه دنبال اینکه ماده را که مثلاً دو کیلو است، سه کیلو کند. نه، همین ماده که الآن دو کیلو هست، از آن طرف کارخانه وقتی که به حالت قرطاس بیرون می آید باز هم همان دو کیلو هست و در وزن تغییر نکرده فقط آنچه که فرق کرده این است که شما قبلاً به این مایع می گفتید ولی الآن به این جامد می گوید. شما به این می گفتید که مایع فلان، فرض کنید که یک اسم شیمیایی بر آن می گذاشتید الآن به این قرطاس و کاغذ می گوید! این مایع شیمیایی که در تحت صوری از صور انواع بود و الآن به صورت دیگر مشاهده ما کتاب، دفتر، دفترچه، کاغذ، تابلوی اعلان و این چیزها تبدیل شده است این مایعی که تبدیل شده است چه چیزی در آن اعمال شده است؟ چه چیزی در آن تنفیذ شده و به وجود آمده است؟ چه اراده‌ای به این تعلق گرفته است؟ آن اراده یعنی صیروت! آن چیزی که در اینجا انجام گرفته؛ یعنی این مایع به اشکال برمی گردد برمی گردد و در دستگاه‌های مختلف می رود و اشیاء مختلف شیمیایی و فیزیکی؛ فشارها و حرارت‌ها و این خصوصیات مدام به آن داده می شود داده می شود یک دفعه از آن طرف می بینید! اینکه مایع بود یک دفعه کاغذ درآمده و این کاغذ است! به این جعل می گویند. پس جعل عبارت از صیروت، گردش، برگشت، تغیر، تحول، تبدل از یک نوع به نوع دیگر است. این را برای تقریب خدمت رفقا عرض کردم.

حالا سراغ مسئلهٔ وجود می آییم. آیا در مسئلهٔ وجود هم همین طور است؟!

اینکه ما گفتیم، این تغیر و تبدلات در صورت هست. اول تغیر تبدلات در کم و حرکات را گفتیم. دوم حالا یک پله بالاتر آمدیم، تغیر در صورت را گفتیم؛ شیء از یک صورت مادی تبدیل به صورت دیگر شده است و بعد در این مثال می زدیم.

حالا می خواهیم سر اصل مطلب برویم که اصلاً در وجود و در عالم وجود و در عالم اعیان جعل به چه تعلق می گیرد؟ آیا جعل به خود وجود تعلق می گیرد یا جعل به ماهیت تعلق می گیرد؟ گفتیم که [تعلق جعل] به ماهیت اصلاً دیگر معنا ندارد و درست نیست. گرچه بسیاری از قائلین به اصالت ماهیت هم همین دغدغه را داشتند! چطور اینکه در سال گذشته عرض کردیم آنها هم که قائلین به تعلق جعل به ماهیت هستند به خاطر این مسئله است منتها راهی که رفتند راه خطا و اشتباه بوده و راه صحیح همان است که قائلین به صیروت رفتند؛ یعنی هم قائلین به اصالت ماهیت می گویند: اصل وجود منحصر به ذات باری تعالی است. قائلین به

اصالت وجود هم که به جای خود می‌گویند که اصل وجود منحصر به ذات باری تعالی است و وجود حضرت حق علیت صرف است و تمام آن مصداقیت خارجی وجود آن مصداق به لا انتهایت، اطلاق، بساطت و به صرافت خودش با تمام این اوصاف به ذات باری تعالی منحصر است و او در وجود اصل است. پس **الله وجود** و **الوجود هو الله!** در دعای جوشن هم راجع به این مسئله فقراتی آمده و عباراتی داریم. از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و ائمه علیهم السلام هم روایاتی در این زمینه بیان شده است که این اصل وجود اختصاص به ذات باری تعالی دارد.

حالا به قول جناب حکیم ما، ذات باری می‌خواهد تجلی در اسماء کند! خدا چه می‌کند؟ شما برای ما بیان کنید! ما تا اینجا مطلب را رساندیم که اصل وجود منحصر به ذات باری است و آن دارای بساطت و صرافت است چون ذات باری محدودیت و ماهیت ندارد، ماهیت در ذات باری موجب ترکب است و ترکب موجب احتیاج است و احتیاج موجب امکان است و آن ایجاب علت ثالثه را می‌کند و این با مسئله و جوب منافات دارد. پس ماهیت در ذات باری وجود ندارد و ماهیت وجود باری عین اینت و هویت اوست. پس او وجود بحت و صرف و اطلاق است! این وجود بحت و صرف و اطلاق می‌خواهد به صورت درآید و شکل بگیرد؛ حسن، حسین، شمس، قمر، شجر، حیوان، ملائکه، جن، شیاطین، کافر، مؤمن و همه عوالم درست بشود. این وجود اطلاق می‌خواهد به صورت درآید، چه قضیه‌ای باید در خارج انجام بگیرد تا این مقصد حاصل بشود؟ دیگر باید خود رفقا کم‌کم به مسئله رسیده باشند! اگر شما بخواهید بگویید که ذات باری جعل وجود می‌کند. خوب وجود که خودش هست، حالا چه چیز را می‌خواهد جعل کند؟! مثل اینکه آن صاحب کارخانه بخواهد خود مایع را درست کند. مایع را برای او آوردند، مایع را در کارخانه‌ها و کارگاه‌های دیگر؛ در پتروشیمی یا هر چه می‌خواهد باشد، مایع را برای او آوردند و این فقط یک کارخانه‌ای است که صور مختلفه‌ای را می‌تواند از آن مایع بسازد؛ پلاستیک و کائوچو و الیاف بسازد و آن الیاف تبدیل به پارچه و فرش بشود. یکی از آن کارهایش این است که آن را تبدیل به کاغذ بکند. پس مایع را دست نمی‌زند فقط کاری که می‌کند؛ صورت مایع را عوض می‌کند. حالا در وجود، این ذات باری وقتی که می‌خواهد خلایق را از عدم به عالم هستی بیاورد - خلایق که نبودند، همه ما حادث هستیم، قدیم که نیستیم، ان شاء الله یک وقتی به مقام قدم نرسیم مثل خدا ادعای قدم بکنیم، گاهی این‌طوری می‌شویم! پس ما حادث هستیم ان شاء الله - این خدا که می‌خواهد ما را از آن حقیقت عدم به وجود آورد، چه کاری می‌کند و چه فوت و فنی به خرج می‌دهد و چه رمز و رازی در این زمینه به کار می‌برد که آن وجود بحت و بسیط و اطلاق که منحصر در ذات خودش هست، آن وجود به اشیاء خارجی و ظهورات مختلف و مظاهر مختلف در همه عوالم مجرد و عوالم غیر مجرد تبدیل پیدا می‌کند؟ خیال می‌کنم

قضیه خیلی روشن شد!

تلمیذ: روشن بود!

استاد: احسنت! خدا خیرت بدهد! آخر خیلی در این قضیه مرحوم آخوند دارد چوب را می‌کشد و اینها را به فلک می‌بندد! صیوررت و جعل به صیوررت خورده و فلان خورده است! خب مرحوم آخوند به اصطلاح چیز بود دیگر! می‌خواستیم کمی بار را برداریم از این بیچاره‌هایی که مورد شتم و ضرب ایشان قرار گرفته‌اند!

صیوررت؛ مظهري از مظاهر وجود مطلق

پس آنچه که در خارج ظهور پیدا کرده است یعنی صیوررت! یعنی هیچ چیز در آن وجود بسیط انجام نشده است. تمام این وجوداتی که خدای متعال خلق کرده و خلق خواهد کرد و **إلی ما لا نهاییه** له عالم خلق و عالم هستی خواهد بود. مراتب بهشت و جهنم، نزول صفات و اسماء، تجلی اسماء و صفات جمالیه و جلالیه و همین‌طور به نحو لا انتهائیت و ازلیت و ابدیت در این عوالم کون وجود دارد، به اندازه ذره‌ای از آن وجود نه کم می‌شود و نه زیاد می‌شود! این عجیب است که آن وجود حضرت حق یک وجودی است که هر چه مظاهر از او تراوش کند، به آن وجود اضافه نمی‌شود و همان است کش پیدا می‌کند. چه خلق بکند در آن مرتبه از سعی وجود دارد و چه خلق نکند باز در آن مرتبه از سعی وجود دارد. نه کم می‌شود و نه زیاد می‌شود. پس چه چیزی در اینجا تحقق پیدا کرده است؟! تحول! یک امر بسیطی به یک مرتبه وجودی متحول شده اسم آن را عقل می‌گذاریم. یک امر بسیطی به یک مرتبه وجود متحول شده اسم آن را نفس می‌گذاریم. یک امر بسیطی به یک صورت متحول می‌شود اسم آن را مثال می‌گذاریم. یک امر بسیطی به صورت ماده متحول می‌شود اسم آن را عالم شهادت و اعیان می‌گذاریم. پس همان امر بسیط که اختصاص به ذات حق دارد مظهري از مظاهر همان وجود مطلق می‌شود، به آن صیوررت می‌گوییم.

این را امروز خدمتتان عرض کردم از این باب که در همین بحث وقتی که به کلام مرحوم شیخ اشراق و ایرادی را که مرحوم آخوند بعداً می‌خواهند وارد کنند وارد می‌شویم ما متوجه مسئله باشیم تا مسئله و مطلوب شیخ اشراق چه بوده و همین‌طور مشائین که قائل به صیوررت جعل هستند و جعل را به صیوررت وجود و به ماهیت زده‌اند چه دغدغه‌ای داشتند و چه دلیلی بر این مسئله بوده و اشکالی که بر مرحوم آخوند و کسانی که قائل به مجعولیت وجود هستند چیست؟ البته می‌توانیم توجیه کنیم! حالا که باب توجیه باز هست ما هم کلام مرحوم آخوند را توجیه می‌کنیم که وقتی که منظور ایشان جعل به وجود است منظور صیوررت است و منظورشان ماهیت نیست؛ یعنی همان وجود در خارج تحقق پیدا بکند. این یک توجیه و تأویلی هست که قرار بر این است که انسان تا جایی که می‌تواند کلمات بزرگان را حمل بر صحت بکند چرا نکند؟! ولی نمی‌تواند از آن دقت علمی و از آن تحقیق علمی دست بردارد! اول باید تحقیق علمی و آن دقت به جای خودش محفوظ باشد آن وقت انسان بیاید و کلمات بزرگان را تا جایی که معنا دارد حمل بر همین معنای صحیح خودش بکند.

إن شاء الله . بله !

تلمیذ: ...

استاد: والله دل ما را که تا حالا ندیده یا هنوز قسمت نشده است! این مسائل بدون جهت شهودی برای انسان آن طور که باید و شاید باز نمی شود. مطالب خیلی مطالب بالایی است ولی خب بالأخره مسئله مشهود است.

آثار انعزال از مردم

تلمیذ: ... این ظاهرراً مرحوم آخوند وارد بحث شده ولی بحث نهایی آن در عرفان هست و مسئله عرفانی است.

استاد: درست است ولیکن خب مرحوم آخوند گرچه مقام بالایی داشت، خیلی از نظر روحی و حالات نفسانی هم خیلی حالات خوبی داشت، مشاهدات و مکاشفات داشت و خود ایشان در یک عبارتی من دیدم - [نمی دانم] در کدام کتاب بود - که من اینها را به واسطه انعزال از خلق به دست آوردم.

تلمیذ: کهک رفته بود!

استاد: بله. مطرود شده بود و اینها. می گفت که من این حالات و این مکاشفات را به واسطه انعزال از مردم [به دست آورده ام]. این قضیه انعزال خیلی عجیب است! آخر شما ببینید مردم چه می گویند و حرف های مردم چیست؟ سطح فکر مردم و صحبت هایشان چیست؟ تمام به توهمات و تخیلات و صور جزئی، مدام به صور جزئی می گذرد! نفت گران شد، بنزین ارزان شد، سبزی گران شد، آجر این طور شد، قیمت زمین بالا رفت و قیمت آسمان پایین آمد! همین چیزها! تمام همین است!

پرداختن به صور جزئی مانع رسیدن به تجرد

یک فردی که می خواهد به تجرد برسد نباید فکر و ذهن خودش را صرف صور جزئی کند این صور جزئی انسان را از مرتبه تجرد به پایین نزول می دهد! شما یک صفحه اسفار مطالعه کنید، دوتا روایت از امام صادق علیه السلام مطالعه کنید، یک روایت از امام رضا علیه السلام مطالعه کنید و در آن دقت کنید، حالتان را ببینید، بعد یک صفحه روزنامه بخوانید و آن وقت حالتان را مقایسه کنید، چقدر تفاوت دارد! یک روایت از امام، یک روایت اخلاقی، نه حالا روایت های مربوط به [فقه و] اینها خب آنها هم نور دارد ولیکن روایات اخلاقی، فلسفی، عرفانی و روایت های مسائل اعتقادی که از ائمه آمده است.

من باب مثال کافی را باز کنید و باب الحجة و باب العقل و باب العلم آن را نگاه کنید. واقعاً گنجینه ای داریم و غافل هستیم! واقعاً غافل هستیم! کجا مثل یک هم چنین روایات در این دنیا می توانیم [پیدا کنیم]؟! کجا مثل هم چنین مطالبی را اصلاً می شود پیدا کرد؟! مطالعه کنید بعد آن وقت ببینید حالتان را ببینید بعد آن را

کنار بگذارید و روزنامه را باز کنید و یک روزنامه بخوانید، آن وقت ببینید که چه فرقی در حالتان بعد از خواندن آن و مطالعه و بعد از خواندن این پیدا شده است! همه مردم هم همین هستند! نه تنها مردم، خود ما هم همین هستیم! الآن فرض کنید شما در یک مجلس یا جلسه‌ای بروید مثلاً همین اهل علم چه می‌گویند و حرف‌هایشان چیست؟ آن چه شد و آن چه شد و او آن بالا رفت و آنجا چه شد و آنجا قطعنامه صادر شد آنجا اعلام... همین! یک حرف‌هایی که صدتایک‌غاز هم اصلاً ارزشی ندارد! انسان باید اینها را برای آن افرادی بگذارد که خودشان متصدی این مطالب هستند و دنبال این مسائل می‌گردند و نباید وقت خودش را صرف این مسائل کند! خیلی عجیب است! نباید!

تأثیر مراقبه در حالات انسان و فهم مطالب

بوعلی با شاگردانش شرط کرده بود که کسانی که در درس اشارات او شرکت می‌کنند نباید شب به لهور و لعب پرداخته باشند و شب را باید به مناجات پرداخته باشند. حالات بوعلی این اواخر خیلی تغییر کرده بود. صبح آمد وقتی شروع به درس گفتن کرد دید شاگردانش یک طور دیگر هستند و یک وضع دیگر دارند یا مثلاً اشکالی که می‌کنند با اشکال روزهای قبل فرق می‌کرد. گفت که دیشب شما چه کردید؟! معلوم شد که همه یک جا جمع شدند و تا صبح گعده گرفتند و بگو و بخند و حالا بیچاره‌ها گفتند که این همه ما [مراعات کردیم] یک شب هم حرف [بزنیم] و یک خرده بخندیم بابا! مردیم بس که...! شروع به گریه کردن کرد و گفت که من بر شکست خودم گریه می‌کنم که نتوانستم به‌عنوان یک استاد به شما بقبولانم که در یادگیری و تعلم این معارف باید راه دیگری را بیمایید! ببینید چه قدر مسائل بالاست! یک روز یا یک شب رفتن در فهم فردایشان تأثیر می‌گذارد! آن وقت ما نه! اصلاً انگار نه‌انگار! از اینجا بلند می‌شویم و فلان جا می‌رویم و چه می‌کنیم و چه می‌کنیم و فکرمان را با مسائل جزئی و با توهمات و تخیلات و اموری که در دنیا الی ماشاءالله همیشه بوده و هست قاطی می‌کنیم. فلان آقا فلان حرف را زده و فلان آقا فلان کار را کرده! آخ حالا چه می‌شود؟! ذهن دنبال آن حرف می‌رود، می‌رود حالا می‌خواهد چه بشود؟ او این را گفته و این را می‌گوید. او این کار را می‌خواهد بکند. یک چیزهایی که سروته ندارد! حالا فردا طرف حرف خود را هم برمی‌گرداند! فقط این وسط ما ضرر کردیم و ما عمرمان تلف شده که وقت را با این مسائل و با این مطالب گذرانیم! بزرگان این طور نبودند! بزرگان همیشه به دنبال ادراک مسائل کلی بودند و مسائل جزئی را به اهلیش می‌سپردند.

تلمیذ: ... جلسه عصر جمعه در طهران بود فرمودند که یک عده نماز شب نمی‌خوانند.

استاد: مرحوم آخوند ملا حسینقلی هم می‌فرمودند که این طور است. کسانی که نماز شب نمی‌خوانند و مراقبه در کلام ندارند در مجلس شرکت نکنند چون حال سوء آنها در بقیه تأثیر می‌گذارد! این جزء دستورات ایشان بود. خب اینها واقعیات است دیگر! واقعیات است که ما شوخی گرفته‌ایم! شوخی!

أَللّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ